

GYŐRI LAJOS

A Magyar Művelődési Intézet fotógalériájának egy esztendeje

A Budai Vigadó látogatói, ha belépnek az épület kapuján először egy fotókiállítást pillantanak meg. Az aulában működik az Magyar Művelődési Intézet Fotógalériája, ahol a legtöbben láthatják az éppen aktuális tárlatot. Tíz esztendővel ezelőtt alakítottuk ki azért, hogy a tehetségkutató fotópályázatunkra beérkező több ezer fényképnek nyilvánosságot teremtsünk.

Vass László (Szeged): fotóillusztráció Nagy Gáspár: Söprök a reményt című Versére. Kiállítva: 1956 emlékére, Budapest (2006)

Az utazás a világ körül című fotópályázatra minden évben egyre többen jelentkeznek. 2006-ban például 6200 fotóból választottuk ki azt az ezret, amelyet aztán a közönség is megcsodálhatott. Nyolc egymást követő kiállítást kellett rendeznünk ahhoz, hogy minden mű falra kerüljön, amelyet a zsűri bemutatásra javasolt. A kéthetente cserélődő tárlatok azonban nem töltenék ki az egész esztendőt. Ezért más fotókiállításokat is fogad, tervez a Magyar Művelődési Intézet Fotógalériája.

Az évet például a *Pécs-Baranya fotóimpressziók* című tárlattal kezdtük, ahol megtekinthetők voltak a 2005-ös Fotóművészeti Nyári Egyetem hallgatói által, a Dél-Dunántúlon készített alkotások. A fotókat a Magyar Fotóművészeti Alkotócsoportok Országos Szövetsége bocsátotta ren-

delkezésünkre, amely egyébként a legfontosabb szakmai együttműködő szervezete a Magyar Művelődési Intézet-nek. Ez a szövetség képviseli ugyanis a hazai autonóm fotóművészeti alkotócsoportok, egyesületek, szövetségek kilencven százalékát. Jelenleg 114 tagszervezete van szerte az országban és négy olyan is, amelyet határon túli magyar alkotók alapítottak.

A galéria második kiállítására, **februárban Papp Elek** (Ceglédi Fotóklub) mexikói képeivel várta közönségét. A nagykőrösi alkotó napjaink legaktívabb fotográfusa. Legalábbis ami a hazai és nemzetközi tárlatokon való szereplését illeti. Egyetlen esztendő alatt 276 művét mutatták be világszerte. Számos díjjal jutalmazva tehetségét, rendkívüli igényességét, amellyel újabb és újabb alkotásait létrehozza. A Magyar Művelődési Intézet Fotogalériában mint „Az Év Fotográfusa” cím birtokosa mutatkozott be, amit egyébként egymás után kétszer is elnyert. Valamennyi Mexikóban készült, ahová meghívást kapott az alkotó, egy ottani kiállításának megnyitója alkalmából. Papp Elekről a Szín 2006/1. számában olvashatnak még további információkat az érdeklődők.

Március közepén galériánk négy napra teljesen kiürült. Még a paravánokat is elszállítottuk az *Utazás – 2006 Nemzetközi Idegenforgalmi Kiállítás és Vásár* helyszínére, a Hungexpo területére. Már második éve itt láthatja először a közönség az *Utazás a világ körül* című fotókiállításunk első válogatását. A rácsos installáció minden négyzetcentiméterét kihasználva háromszáznolcvan képet mutathattunk be egy rendkívül érdeklődő célközönségnek. Aki ide ellátogat, utazni is szeret. Ha útra kel, magával viszi a család fényképezőgépét. Ha pedig számos jó képi példát lát arra, hogyan örökítse meg vizuális élményeit, a privát célra készült felvételek minősége is jelentősen javul. Négy nap alatt tízezer látogató nézte meg a tárlatot, s ugyanennyien kaptak invitálást a 2007-es pályázaton való részvételre. Olyan fényképezőgép tulajdonosokat is sikerült megszólítanunk, akiknek korábban eszükbe sem jutott a felvételeket nyilvánosságra hozni. Most kipróbálják tehetségüket, vizuális fantáziájukat és ha siker koronázza bemutatkozásukat, akkor bizonyosan más pályázatok, kiállítások iránt is érdeklődést mutatnak majd. Ezzel a módszerrel az elmúlt tíz esztendőben több száz új szereplőt, autonóm alkotót sikerült bekapcsolni a fotográfiai közéletbe. Aki egyszer kapcsolatba kerül a Magyar Művelődési Intézet Művészeti Programok Főosztályával és érdeklődést tanúsít a fényképezés iránt, azt folyamatosan ellátjuk szak-

mai információkkal. Ezt a célt szolgálja a hetente kiadott és – jelenleg 2118 – konkrét email címre eljutott hírlevelünk. Aki ezt elolvassa, minden lehetőségről időben értesül, így szabadon dönthet arról, érdeklí vagy sem egy-egy újabb bemutatkozási alkalom.

Bálint Zsigmond AFIAP (Magyar Fotóművészek Világszövetsége, Marosvásárhely): Múló idő. Kiállítva: fotópoézis, Budapest (2006), VI. Nemzetközi Magyar Fotóművészeti Kiállítás, Budapest (2006)

fényképeket és a versidézeteket közös képkeretbe foglalva, azokat egymás mellé rendelve állítottuk ki. Az egymásra talált szépirodalmi gondolatok és vizuális költemények látogatóinknak kétféle élményt is kínáltak.

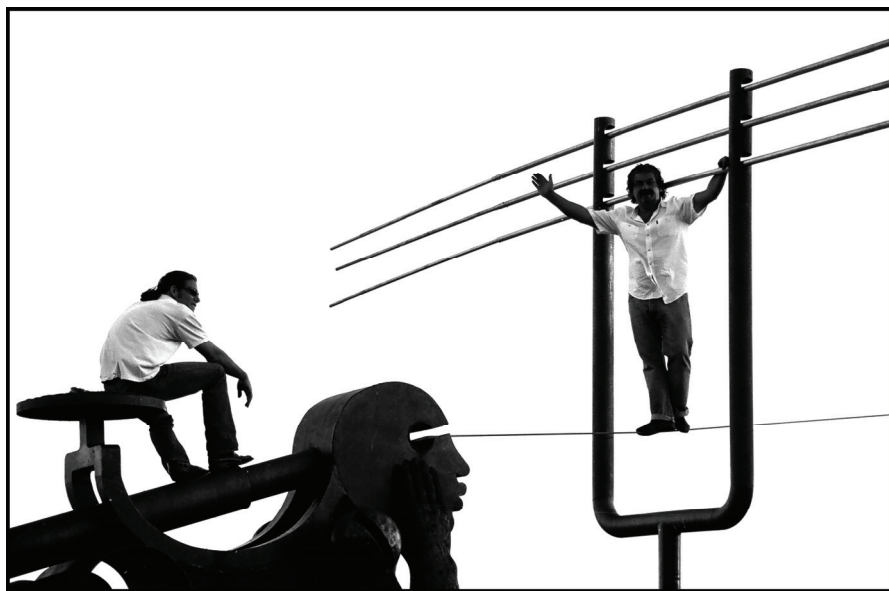
A kiállítási évad második felét *Abonyi Maya* (APS Stúdió, Budapest) és *Baán Katalin* (Magyar Fotóművészek Világszövetsége, Cegléd) közös tárlata nyitotta meg. Két tárlat egy helyen, egy időben. Két fotográfus, két képi világ, melyek közös nevezője a fotóművészet sajátos kifejezési módja. Ám mindketten más utat választottak vizuális fantáziájuk láthatóvá tételére. Abonyi Maya *Kozmikus látomások* című, – Dylan Thomas ihlette – kollekciója a végletekig leegyszerűsíti a valóságot. Esetében a fénysugarak nemcsak a kép létrejöttében játszottak hangsúlyos szerepet, hanem a művek fő témáját is alkották. Színek, fénypontok, fény-nyalábok szerepeltek a kiállított képeken. Nem csak a valóságos tér három dimenziója sűrűsödött össze, hanem az elektromágneses tér és az idő dimenziója is. Hétköznapjainkon nem is gondolunk a FÉNYRE. Mert mindenütt jelen van, ezért láthatjuk a környezetünket, egymást, a világ

Március 20-tól ismét a Magyar Művelődési Intézet Fotógalériájában folytatódott az *Utazás a világ körül* című kiállítás-sorozat, egészen június végéig. A hazai és külföldi tájakon, városokban és falvakban készült fotók gazdag válogatását **április 11-től** két hétre szüneteltettük. Ekkor ugyanis a Költészet Napjára egy más típusú kiállítást mutattunk be *Fotópoézis* címmel. A tárlatot megelőző pályázati felhívásban arra kértük a fotósokat, hogy kedvenc költőjük számukra kedves versét illusztrálják egy-egy fotográfiával. A

jelenségeit. Hozzászoktunk! És ami mindennapos, az kevésbé látványos. De Abonyi Maya másképp gondolta! Besötétített azért, hogy fénysugarak mindenhatósága kiemelkedjen a zavaros környezetből. Ne lássunk egyebet, mint az őselemet, az életet teremtő elektromágneses rezgéseket. Bár ezek itt valamennyien a látható tartományból valók, a kiállítás címe és a bemutatott fotók ráébresztenek bennünket a földi léten kívüli, kozmikus végtelenségre. Arra, hogy a világegyetemet minden irányból keresztül-kasul átszelik a látható és láthatatlan fénysugarak, melyek egy része az életet, más része a halált jelenthetik számunkra. A fényképek láttán koncentráltan átgondolhattuk mindazt, amit a fény jelent az embernek. Ha pedig eljutunk a befogadásnak erre a szintjére, akkor lehet, hogy átértékeljük eddigi viszonyunkat az egyébként oly hétköznapiak tűnő fényvel kapcsolatban. Esetleg jobban vigyázunk rá, mert a légköri jelenségek már most is veszélyt jeleznek számunkra.

Baán Katalin is visszanyúlt a fotográfia történetében egészen a kezdetekig. Ugyanis a fényképezés feltalálásával egyidős a fotómontázs. Igaz, kezdetben inkább bosszúságot okozott a fényképészeknek, amikor véletlenül egymás után kétszer exponáltak ugyanarra lemezre. Ezért aztán az előhívást követően kidobták a rontott negatívot, nem is gondolva arra, hogy semmilyen más művészeti eszközzel nem lehet a különféle térbeli látványokat és időbeli eltolódást egy képmezőbe sűríteni. Csakis a fotómontázs segítségével –, melyet művészeti szempontból csak a XX. században alkalmaztak tudatosan a fotográfiában. Ám akkor sem a dupla expozíciós módszert, hanem a motívumok összeillesztését, összemását. Báán Kati viszont a fotómontázs készítés legnehezebb módszerét választotta *A Föld templomába kopogtatok* című kiállításnak összeállításkor. A látványok egyesítését kettős expozícióval éri el. Ám sosem lehet abban biztos, hogy a kitalált és vizuális fantáziájában felépített kép, biztosan működni fog a fotópapíron is. Rendkívül sok dolognak kell ugyanis optimálisan alakulnia: a formák fedése és takarása, a színek keveredése, a hangsúlyos motívum domináns megjelenése, egyéb zavaró fények, színek és zajok háttérbe szorítása. Bár ez utóbbit nemcsak a felvétel pillanatában tudja befolyásolni. Mert mint tudjuk, ő a teljes alkotói folyamatot kézben tartja. Vagyis megálmodja a képet, elkészíti a felvételeket és nagy szak tudással lenagyítja a kiállításra szánt kópiákat. Addig ismétli, addig javítja, amíg elérkezik a tökéletes változathoz. Így módjában áll folyamatosan alakítani a végeredményt. Az egymásra exponált képek különleges

képi hatást nyújtanak. A valóságos látványt misztikussá teszi a második felvétel. Erősítik azt az érzést a nézőben, hogy nemcsak a látott világ, a megélt valóság vesz körül bennünket, hanem egy vagy több, – más érzékszervekkel észlelhető – világ is itt van körülöttünk. Ugyanolyan fantasztikus ez, mint a kozmikus fényjelenségek ábrázolása itt a Földön.

Sarmasági Andrea (Budapest): Egy híron pendülünk
Kiállítva: FIAP 28. Nemzetközi Monochrom Biennálé, Kína, Chengdu (2006),
Utazás a világ körül, Budapest (2006)

Augusztusban és szeptember elején – a *Magyar Fotográfia Napja* egyik rendezvényeként – Marosvásárhelyről fogadtunk egy nemzetközi természetfotó kiállítást. Ennek a tárlatnak is fél évtizedes hagyománya van és igen sok hazai alkotót érint. Az Örökmozgó Természetjáró Egyesület által, eredetileg a Föld Napja tiszteletére megrendezett kiállításra Erdély természeti kincseiről, az élővilág absztrakt látványairól, makro részleteiről és a vadvilág csodáiról vártak alkotásokat. Erkeztek szép számban a Magyarországon élő fotográfusoktól is. Mivel ők a marosvásárhelyi Bernády Házban tartott első bemutaton nemigen vehettek részt, így kézenfekvő volt, hogy a másodbemutatót Budapesten kellene megtartani. Kiállítóink voltak: *Albert Zoltán* (RO), *Balázs Csongor* (RO),

Barabás Zsuzsánna (RO), Bojniczky György MFV Sz, FA-I-FSSC (SER), Borbáth Barna (RO), Borbély Zoltán (RO), Bozsoki Adrienn (RO), Bozsoki András (RO), Cseh László (HU), Danis János (HU), Daróczi Csaba (HU), Fekete András (HU), Frank Yvette (HU), Frink József Pál (RO), Grósz Gergely (HU), Haragos Zoltán EFIAP (RO), Kádár Zoltán (RO), Gyenes Kálmán AFIAP, E-MAFOSZ (HU), Kerekes István (RO), Koppány István (RO), Kovács Éva (HU), Kucsera Jenő AFIAP (RO), Mazumel László (HU), Mihiu Constantin (RO), Munkácsi Imre (HU), Nemes Attila (RO), Németh György (HU), Orbán Csaba (RO), Papp Elek (HU), Péter Zoltán (RO), Petz József (RO), Plájás István (RO), Puskás György (D), Rigó Szabolcs (RO), Schmidt Andrea (HU), Szabó József (RO), Széplaki József (HU), Takács Endre (HU), Takács Gábor (HU), Tamás András AFIAP (RO), Vető István (HU), Vicai Olivér (HU) és Vitális Emese (RO).

Ez a kiállítás adott alkalmat arra is, hogy AUGUSZTUS 29-én, azaz a Magyar Fotográfia Napján átadjuk *Az Év Fotóművészeti Alkotócsoportja* kitüntetését a **Miskolci Fotóklub Egyesületnek**, melynek művészeti vezetője *Bíró Tibor* aranydiplomás fotóművész. Ez az autonóm alkotócsoport bizonyult pályázata alapján a legsikeresebbnek és legaktívabbnak az elmúlt esztendőben. Hasonlóképpen itt vehette át kitüntetését *Az Év fotográfusa*, aki mint említettük 2006-ban is *Papp Elek* volt Nagykovácsról, aki tagja a Ceglédi Fotóklubnak és a Magyar Fotóművészek Világszövetségének.

A Kulturális Örökség Napjai alkalmából –, amelyet **szeptember** 16–17-én tartottak országsszerte – bemutattuk az *Épül-szépül Magyarország* című fotókiállítást. Archív, építészeti fotográfiákat állítottunk ki a Privát Fotó Galéria gyűjteményéből, ismeretlen szerzőktől. A látogatók az 1950–1970 között épült, szocreál stílusú épületek megszületésével, vagy már létezésével szembesülhettek, miközben körbejárták az évszázados múltra visszatekintő Budai Vigadó impozáns épületét. A kontraszt különösen nagy volt, nemcsak időben és térben, de építészeti stílusban és funkcionális szempontból is. De így is, úgy is örökségünk része a szocreál épületek sokasága, tehát nem hagyhatók figyelmen kívül. Léteznek, bárhová is tekintünk, együtt kell élnünk velük és ha lehet még bizonyos részeit meg is kell őriznünk, mint egyfajta kulturális örökséget, az utánunk következő nemzedékek számára. Lesz – sőt van! – amit már csak

fényképekről ismerhet meg az utókor, de a mi kiállításunkon szereplő épületek, emlékművek, miegyebek még létező objektumok voltak.

Mindig az ősz kezdetén, immár hatodik alkalommal, rendezzük meg *Nemzetközi Magyar Fotóművészeti Kiállítást*. Lassan sikerül áttekinteni mindazokat a nemzeti kulturális értékeket, amelyek e területen a korábbi években létrejöttek, és amelyek folyamatosan gyarapodnak, köszönhetően az alkotó emberek közlésvágyának és az új tehetségek felbukkanásának. Gondolatok, érzelmek, kapcsolatok, látványok, üzenetek jutnak el hozzánk képpé komponálva. De eljutnak a környező országokba is, mert a kiállítás egyik hagyománya éppen az, hogy az évenkénti összegzést ne csak Budapesten állítsuk ki. Általában öt–tíz további tárlatot rendezünk együttműködő partnereink segítségével a pályázatra beküldött képekből. A közös művészeti programok, a közös vizuális élmény közelebb hozza egymáshoz a felvidéki, erdélyi, vajdasági vagy más országokban élő magyarságot. Mindenki meggyőződhet arról, hogy állampolgárságtól, földrajzi helytől, az eltérő nyelvi és kulturális környezettől függetlenül, mindenütt élnek tehetséges magyar fotográfusok. Az is lényegtelen, kinek mi a kenyérkereső foglalkozása. Egyetlen dolog számít: ki mennyire gondolja komolyan, hogy a fényképezőgép több, mint a valóság hű megörökítésére szolgáló eszköz. Az alkotó ember kezében mindenképpen több, mert ő tisztában van azzal, hogy milyen további kifejezőeszközök alkalmazásával válik valódi üzenetté, valódi élményforrássá egy-egy megszülető fénykép. Hogyan lehet tartalmát, jelentését gazdagítani azzal a hozzáadott értékkel, ami csak a szerző sajátja. Ám a műalkotás létrejötte és nyilvános bemutatója után már más is gyarapodhat intellektuálisan abból a tudásból, amit a fotográfus tett hozzá a választott témához.

Vajon mi lehet az oka, hogy a korábbi évtizedekben meg sem próbálták összegyűjteni és legalább évente egy alkalommal népszerűsíteni mindazokat a fotóművészeti alkotásokat, amelyek a környező országokban készültek, s amelyek közös nevezője az alkotók nemzetisége. Pedig a fényképezés során használt és alkalmazott képi anyanyelv jelentősége ugyanolyan mértékű, mint az írott vagy elhangzott szavaké. Megtanulják ezt a felnövekvő nemzedékek? Tudják, hogy milyen hatékony eszköz a fényképezőgép, ha szeretnék vizuálisan kifejezni életérzésüket, gondolataikat, vagy fantáziájuk szüleményét? Valószínűleg igen, mert folyamatosan fiatalodik a pályázaton résztvevők átlagéletkora. Az idősebbek, a mesterek nagy érdeme, hogy tudásukat átadják az újonnan érkező nem-

zedéknek. Megtanítják őket mindarra, ami egy-egy megszületett új alkotást a nézők figyelmének középpontjába állíthat. Mert a képi ötlet, a látványhoz hozzáadott szellemi érték csak akkor érhet célba, ha sikerül a fénykép előtt megállítani a nézőt, ha sikerül felkelteni kíváncsiságát, ha sikerül elérni, hogy kérdéseket fogalmazzon meg, válaszokat keressen, netán elraktározza vizuális memóriájában a látottakat. Olykor elegendő csak képi példákat mutatni az új tehetségeknek, miként lehet társadalmi jelenségeket hangsúlyosan ábrázolni, vagy a kulturális örökség megannyi értékét továbbörökíteni és népszerűsíteni a fényképek segítségével. Ennek a kiállításnak a felépítésében a Magyar Fotóművészek Világszövetsége volt együttműködő partnerünk.

*Szabó Márta (Főnix Fotóművészeti Kör, Székesfehérvár): Testbe zárva
Kiállítás: FIAP 28. Nemzetközi Monochrom Biennálé, Kína, Chengdu (2006), XXIII.
MAFOSZ Szalon, Sopron (2006)*

Az **október** már a diákoké. Elkezdődött a tanév, kialakult az órarend, tervezhetők az osztálykirándulások. Már nincs akadálya egy budapesti találkozónak, ahová az ország minden részéből eljönnek a legfiatalabb alkotók. Együttműködő partnerünk, a Fényképezés a Vizuális Nevelés

Szolgálatában Alapítvány összegyűjtötte a 2005/2006-os tanév végére az országos diák fotópályázat legjobb műveit. Ehhez hozzátette a Balatonalmádiban rendezett nyári diákfotós alkotótáborok termését. Végül megrendezte a Magyar Művelődési Intézet Fotogalériájában az *Országos Diákfotó Kiállítást*. Kétszáz izgalmas fénykép, dinamikus kompozíció, olyanok, amelyek érzékeltetik a 10–24 év közötti korosztályok lendületét és határtalan vizuális fantáziáját. Tapasztalatunk szerint, ha rákattannak valamire, bizonyosan érdekes és sablonmentes mű születik belőle. Így történt ez az idén is. Három javasolt téma volt: az állatvilág képi ábrázolása, a B záridő tudatos alkalmazása és a kenyér. Bármelyiket is tekintjük, ahány szerző, annyi feldolgozás született. A tematikát tovább gazdagították a Magyar Művelődési Intézet Balatonalmádiban levő oktató bázisán született újabb művek, ahol sem tematikai, sem műfaji korlátozás nem volt. Így az ide érkező hatvan diákfotós szabadjára engedhette a fantáziáját, s bármit felhasználhatott az alkotások létrehozására. Készültek fekete-fehér és színes felvételek, fotogramok, camera-obscuras felvételek, és természetesen digitális fényképek is. Mivel a táborlakók között Szlovákiában, Szerbiában és Romániában élő magyar fiatalok is voltak, így az őszi tárlat nemzetközinek is tekinthető. A galériánkban megtekinthető képek kétharmadát katalógusban is átadhattuk a látogatóknak.

Október 22-én – a nemzeti ünnep előtti napon – nyílt meg az *1956 emlékére* című fotókiállításunk. Lényege és filozófiája hasonlított a Fotópoézis című tárlatunkhoz. Azzal a megszorítással, hogy ez alkalommal a fotográfusok csak az *1956-os eseményekről szóló, vagy azokkal összefüggésben levő versekhez* álmodhattak és készíthettek fotóillusztrációkat. Így is történt! Átgondolt, tudatosan megtervezett és igényesen kivitelezett műalkotások érkeztek be a Magyar Fotóművészeti Alkotócsoporthoz Országos Szövetsége által meghirdetett fotópályázatra. A zsűri által kiválasztott fényképek és versidézetek közös képkeretben voltak láthatók. Ötvenhat kortárs fotóművészeti alkotáshoz, ötvenhat költői gondolat társult. Ezek együttesen nemcsak az 50 esztendő évforduló évében kívánják emlékeztetni a társadalmat a történelmi eseményekre, hanem hetek, hónapok és évek múltán is. Ezért mindaddig vándorol majd a tárlat, ameddig a kiállítási, közművelődési intézmények igénylik ezt. És ugyancsak az időtlenséget szolgálja az a fotóalbum, amely a tárlat teljes anyagát tartalmazza. Kiegészítve eredeti, korabeli fényképekkel is, amelyek

Budapesten készültek és korábban még nem publikálták őket. Együtt nézegetve a az utókor kortárs alkotásait és a korabeli fényképeket, már teljesebb kép alakulhat ki bennünk arról a társadalmi helyzetről, pillanatnyi hangulatról, határozott szándékokról, álmokról és vágyakról, melyek 1956-ot jellemezték. És a képek segítenek bennünket abban is, hogy 1956 értékeit a jelenkorban is észrevegyük, átéljük és tovább éltsük.

November első felében volt megtekinthető egy válogatás az idei MAFOSZ Szalon anyagából, amely a hazai fotóművészeti alkotócsoportok országos, évente ismétlődő bemutatója. 2006-ban ezt a tárlatot először Sopronban tekinthették meg a Fotóművészeti Nyári Egyetem hallgatói. Innen a gyöngyösi és tokodaltárói másodbemutatók után érkeztek a képek a Magyar Művelődési Intézet Fotógalériájába. Sajnos az elhúzódo épület-felújítás miatt csak egy szűkebb válogatást mutathattunk be a közönségnek, amely elsősorban a díjazott képeket foglalta magában.

A hónap második felében a Budapesti Szolgáltató- és Kézműves Szakképző Iskola által megrendezett *3. Nemzetközi Fotóművészeti Kiállítást* fogadtuk. A tárlatot megelőző pályázatra 980 alkotást küldtek hat országból. A kiállítás látogatói végül 92 szerző 122 fotográfiáját tekinthették meg. Az alkotók jelentős része a fiatalabb korosztályból került ki, tekintve, hogy a rendező iskola foglalkozik a fényképész szakképzéssel. De nemcsak saját hallgatóikat sikerült aktivizálni, hanem más iskolák diákjait is, így igazán fiatalos és lendületes képanyag gyűlt össze, amelyből a zsűri színvonalas kiállítást állított össze.

A 2006-os Fotóművészeti Nyári Egyetemet Sopronban rendezte meg együttműködő partnerünk a Magyar Fotóművészeti Alkotócsoportok Országos Szövetsége. Az autonóm fotográfusok egyhetes, szakmai továbbképzésén 136 különféle életkorú, foglalkozású és lakhelyű hallgató vett részt. A nyári egyetemet záró fotókiállításra a hallgatók több mint fele küldte el a Sopronban, vagy környékén készült felvételeit. Ezek alkották azt a tárlatot, amelyet **december elején** láthatott közönségünk. A rendezvény legfőbb célja, hogy új műveket hozzanak létre a nyári egyetemre jelentkezők. Ezért különböző útvonalakon fotótúrákat indítanak a szervezők, abban a reményben hogy az ismeretlen környezet, a váratlan vizuális élmények és a meglepetések – például egy erre alkalmas helyszínen beszervezett aktmodell – fényképezésre ösztönzik, sőt (!) kényszerítik a jelenlévőket. Így is volt, ezért több mint hatszáz képből válogat-

hattuk a kiállítás anyagát. A tárlatra bejutott felvételek fotóalbumban is megjelentek.

Az évet a *Nemzetiségi fotókiállítás* zárta. Ez a rendezvény kapcsolódott a december 17-én megrendezett nemzetiségi gálához, amely a Magyarországon élő nemzetiségek közös kulturális bemutatója. A tárlat a nemzetiségek épített és kulturális örökségéből kívánt ízelítőt adni.

Befejezésül néhány gondolat a galéria sajátosságairól.

Ebben a fotógalériában mutatkoznak be Magyarországon egy év alatt a legtöbben. Egyszerűen azért, mert mint olvashatták egy esztendő történelmünket, elsősorban csoportos tárlatok szerepelnek a programunkban, amelyen alkalmanként 30–100 alkotó kap nyilvánosságot egy-egy kiállításon.

Évente 2000–2500 fotó keretezése, paszpartuzása sok időt vesz igénybe. Ezért minden kiállításunk felépítésébe bevonjuk az érintett alkotókat. A Fotósélet hírlevélben megjelenő rövid közleményben önkéntes segítőköt keresünk, megjelölve az időpontot, helyet és a feladatot. Szinte minden alkalommal négy–öt, akkor éppen ráérő fotós jelentkezik, akik együttesen két–három óra alatt felépítik a kiállítást. Ez persze csak akkor lehetséges, ha minden szükséges eszköz és anyag elő van készítve. Például a képalírások, a fotókhoz alkalmas a paszpartuk, a képkeretek és egyéb segédeszközök. Természetesen arra nincs költségvetési keretünk, hogy minden kiállításunkhoz új kereteket rendeljünk és új paszpartukat vágassunk. Ezért mindent újra és újra felhasználunk. Mivel valamennyi kiállításunk vándorol, ezért a képfeliratokat úgy kell elhelyeznünk, hogy azok szállítás közben ne sérüljenek. A paszpartun képlablakot és szöveglablakot vágatunk, így a szerző neve és a kép címe a kereten belül, közvetlenül a kép alatt olvasható. Amikor a kiállítás több hónapos vándorútjáról visszaérkezik, a feliratot és képet levesszük hordozójáról, így a paszpartu beépíthetővé válik egy másik kiállítás anyagába. Csak az elhasználandó, vagy szállítás közben megsérül képkereteket, paszpartukat pótoljuk.

A kiállítások gyors megrendezésére, átrendezésére olyan mobil installációt választottunk, amely sokféle formátumban felépíthető és nem takarja el a fényt, bármilyen irányból is érkezik. Előnye továbbá a szerkezetnek, hogy a képkeretek felakasztása gyors, átrendezés esetén könnyű a képcseré és a súlya sem jelentős. Így könnyen szállítható. A 2x1 m-

es, keretes síkháló elemek egymást támasztják, bilincsel biztonságosan összeerősíthetők.

Látogatottság? Becsülni sem tudjuk, mert bár nem mindenki áll meg a képek előtt, aki belép a Budai Vigadóba, de a természetes emberi kíváncsiság azért gyakran úrrá lesz a látogatókon... Mi pedig teszünk róla, hogy az első képek amelyeket meglátnak felkeltsék a nézők érdeklődését egy kis szemlélődésre.

A Magyar Művelődési Intézet és az együttműködő partnerek által felépített tárlatokat kiállítási és közművelődési intézmények számára térítésmentesen kölcsönözzük. Szeretnénk ezzel is segíteni a társintézmények munkáját, ugyanakkor szeretnénk más helyszíneken is népszerűsíteni az autonóm, kortárs fotóművészeti alkotásokat.

Szita László (APS Stúdió, Budapest): Borzongás
Kiállítva: Fotópoézis, Budapest (2006), XVI. Rosti Pál Országos Fotóművészeti
Kiállítás, Dunaújváros (2006)